

Hogy ne tűnj el észrevétlen

*Mikor a szobor, az árnyak halásza, hálójába fogja a homályt
s lefelé mutat szigonyával
és a meztelen márványasszony is elindul az éjszaka sűrűje felé,
elköszönök,*

*szabadjára engedem a tüzet s a visszatartott mozdulatokat,
de nem a szónokok taglejtését utánzom,
hanem istenét, amellyel elbocsáthatom a múltat,
elnémíthatok más világokat
és beszélhetek szellős, világos mondatokban,
melyek ha nem rólam szólnak is, mégis búcsúszavak,*

*ezt a percet nehéz lesz megválasztanom és elkezdenem,
mert nehéz fölemelkednünk, hogy a szent házitűz
és a fáklák világánál elmondjuk végső szavainkat,
de boldog sose lesz az, aki nem ismeri föl óráját ennek —
a búcsúszavakat mindig indulás előtt kell eldadognod,
hogy ne tűnj el észrevétlen.*

A legutolsó határon túlra

*Szorgalmasan kaptat a teherhordó barom
a dombra kígyózó úton,
de én menekülés közben is megállok,
anélkül, hogy utoljára megnézném még a Várost,
ahol a romok földre roskadnak majd
a kialudt tüzek után,
megállok az országút sírjainak árnyékában
s csak ezután hagyom, hogy a teherhordó barom továbbcipeljen
engem a legutolsó határon túlra,
szabadon,
az utakat is útjukra bocsátó vidékekre,
zsarnokok kikötőibe és városaiba.*

*És akkor ott körém hullong a homály, akár az eső
s a márványszobor fölemeli majd kezét
és megmerevedik ebben a pózban
hogy csöndre intsen!*

CSOÓRI SÁNDOR FORDÍTÁSAI